

устата на Раданча и пакъ любезно и засмѣно каза:

— Знаешъ ли, вуйчовото, тѣзи ябълки сж много сладки и благоуханни. . . Такива ти не си ялъ никога. . .

Вуйчо Ваню пакъ лапна рѣзненчето.

— Не съмъ ялъ, вуйчо, такива. . . Навѣрно сж сладки захарни, като. . .

И така Вуйчо Ваню изяде всички рѣзненчета предъ очитѣ на детето. Раданчо нѣколко пжти посѣгна, но нищо не получи. . .

Когато се свърши ябълката, вуйчото се размѣ високо, а Раданчо наведе засрамено глава и заплака. . .

— Какъвъ лошъ вуйчо, мамо — изхълца Раданчо.

Майката видѣ и чу всичко. Тя веднага бѣ разбрала, че нейниятъ разуменъ и добъръ братъ искаше да даде единъ добъръ урокъ на детето. Тя погледна тжжно брата си, усмихна се и нищо не отвърна. А вуйчо Ваню, като подигна главичата на разплакания Раданчо, каза му:

— Ти, мойто момче, ме смѣташъ за лошъ човѣкъ. . . Защо? Ами че азъ направихъ сжщото, каквото ти съ майка си,

Следъ малко Раданчо срамливо пошушна: — „Мамичко. . . ела си на твоето мѣсто. Азъ ще седна тамъ.

Виолинко

НЕСПРАВЕДЛИВО ОБВИНЕНИЕ

(Детска сценка)

Лица:

Петковъ — учителъ, класенъ наставникъ, 35 годишенъ.

Желю — бедно момче, ученикъ въ III класъ.

Димко — богато, разглезено момче, съученикъ на Желя.

Мартинъ
Стефчо
Радко
Кираца
Лалка

Съученици на
Желя и Димко

Много други деца

Действието става въ класната стая. Въ стаята сж само Радко и Желю. На учителския столъ сѣди Радко и яде рѣзень хлѣбъ, намазанъ съ масло. На втория чинъ сѣди Желю и гле-

да къмъ прозореца. Отвреме-навреме поглежда къмъ Радко и въздиша.

Желю (тихо, на себе си). Какъ ми се яде! Какъ ми се яде! И снощи не съмъ се хранилъ. Горката мамичка, какво ли прави?

Радко (усмихнатъ. Подигравателно къмъ Желя). Желю, много е сладко да се яде хлѣбъ съ масло. Яде ли ти се? Да ти дамъ ли малко?

(Желю го поглежда съ мжка. Очитѣ му овлажняватъ).

Радко. Охо! Знамъ, че ти се яде, но да има да вземашъ. Ще ти приседне, ако почнешъ и ти да ядешъ хлѣбъ съ масло. (Налапва последното парче